

Οι καρποί του Αγ. Πνεύματος στο πρόσωπο του αιιδίμου Γέρ. Γαβριήλ (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Δύο χρόνια χωρίς τον Γέροντα Γαβριήλ

Το Άγιο Πνεύμα καρποφορεί στις καρδιές των πιστών μοναδικούς, εύγευστους και σπάνιους πνευματικούς καρπούς, σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο, καρπούς επίπονης και σκληρής από αυτούς καλλιεργείας. Τους παραθέτει στην προς Γαλάτας Επιστολή του, όπου ξεδιπλώνει μια λίστα ολόκληρη από δωρεές, μια συγκομιδή καρπών πνευματικών: «Ο καρπός του Πνεύματός εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22 - 23).

Ο Θεός μας, ως καλός σπορέας, σπέρνει στις καρδιές κάθε πιστού, στις καρδιές όλων μας, ποικιλία αγαθών σπερμάτων. Τις σπέρνει με το ιερό μυστήριο του χρίσματος, το οποίο ακολουθεί το μυστήριο του βαπτίσματος, όταν ο ιερέας σφραγίζει το νεοφώτιστο στο όνομα της Αγίας Τριάδος και λέγει: «Σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Αγίου. Αμήν». Η ωρίμανση, όμως, των αγαθών σπερμάτων και

το μέγεθος της καρποφορίας τους εξαρτώνται από την εύφορη γη των καρδιών μας, δηλαδή, την αγαθή μας προαίρεση.

Ο Καλός σπορέας, ο Θεός μας, έσπειρε με πλούσιες ευλογίες αγαθά σπέρματα και στην καρδιά του Γέροντος Γαβριήλ. Και η εύφορη γη της καρδιάς του έδωσε μεγάλη καρποφορία, γιατί ο Γέροντας μιμούμενος τον Σπορέα Θεό σε όλη του τη ζωή έσπειρε «επ' ευλογίαις» και θέρισεν «επ' ευλογίαις» (Β΄ Κορ. θ΄ 6). Το κατά πόσον το Άγιον Πνεύμα κατοικούσε στην καρδιά του Γέροντος γίνεται φανερό από τους πνευματικούς καρπούς του, καρπούς συμφώνους με αυτούς τους οποίους αναφέρει Απόστολος Παύλος, την αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθωσύνη, πίστη, πραότητα και εγκράτεια. Όλα τα χαρίσματα αυτά που είναι θεόσδοτα διέκριναν και σφράγιζαν την επίγεια ζωή του Γέροντος Γαβριήλ, του πνευματοκινήτου, όπως με φτωχά λόγια, εμπρός στο πλούσιο μεγαλείο του, προσπαθούμε να αναλύσουμε.

Αγάπη. Όπως δεν χωράει ο ανθρώπινος νους το μέγεθος της αγάπης του Χριστού μας, έτσι δεν χωράει και το μέγεθος της αγάπης του Γέροντος Γαβριήλ, που δίκαια επονομάζεται «ο Γέροντας της αγάπης», αφού η προσφερόμενη καρδιά του ήταν ποταμός αστείρευτος κενωτικής αγάπης. Είχε ένα μεγαλείο μοναδικό, θυσιαστικό, που μας θύμιζε τη σταυρική θυσία του Χριστού μας. Ο Γέροντας ήταν πραγματικός πατέρας. Ξεχνούσε το «εγώ» και του άρεσε συνεχώς να δίνει διδάσκοντάς μας ταυτόχρονα με τα λόγια: «Όποιος παίρνει γεμίζει τα χέρια του, οποίος δίνει γεμίζει την καρδιά του».

Το «αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν» (Ματθ. κβ΄ 39) εύρισκε πραγμάτωση στο πρόσωπο του Γέροντος καθώς και ο Παύλειος λόγος: «Η αγάπη μακροθυμεί, χρηστεύεται, ου ζηλεί... πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα υπομένει, η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει». (Α΄ Κορ. ιγ΄ 4-8).

Στις ημέρες μας ο κόσμος της αγάπης μέσα στον οποίο ήθελε να ζει ο Γέροντας

Γαβριήλ έχει βαλτώσει. Η αδικία, η ηθική διαφθορά, η κρίση αξιών, αλλά και η έξαρση της εγκληματικότητας μαρτυρούν πως χάσαμε τον προσανατολισμό μας. Ζούμε μακριά από τον Χριστό και έχουμε προσκολληθεί στο «εγώ». Ο συνάνθρωπός μας έρχεται σε δεύτερη μοίρα και κινούμαστε αδιάφορα απέναντι στους άλλους, κοιτώντας το προσωπικό μας συμφέρον. Με τον ατομισμό μας αυτό το μόνο που κατορθώνουμε είναι να νοιώθουμε ένα συναίσθημα μοναξιάς μέσα στο πλήθος του απολύτου κενού. Ζούμε, αν είναι δυνατόν, χωρίς να αναπνέουμε, άρα δεν ζούμε, γιατί όταν ο άνθρωπος παύει να αγαπά, παύει να αναπνέει.

Είμαστε, παρά ταύτα, αισιόδοξοι, ότι ο σπόρος της αγάπης του Γέροντος καλλιεργείται από τα πνευματικά του παιδιά και ωριμάζει σκοτώνοντας τα ζιζάνια που απειλούν να την πνίξουν. Με όπλο τις ευχές του Γέροντος και το ζωντανό παράδειγμά του οφείλουμε όλοι μας να συνεχίσουμε να σκορπούμε αγάπη προς τον πλησίον, μια αγάπη ανόθευτη, ανιδιοτελή, διαυγή, χωρίς ίσως και εάν, αυτήν που εκείνος μας δίδαξε.

Χαρά. Η κατάκτηση της χαράς είναι ίσως η πιό έντονη επιθυμία κάθε ανθρωπίνης υπάρξεως. Ο Αριστοτέλης διδάσκει, ότι δεν μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος μια ζωή ευδαιμονίας στηριζόμενος μόνο στην ανθρώπινη φύση του, αλλά με τη δύναμη του θείου στοιχείου που υπάρχει μέσα του. Ο Χριστιανισμός βλέπει την ευτυχία πέρα από τα ασφυκτικά σχήματα των αισθησιακών και υλοκρατικών απολαύσεων. Η ευτυχία που απορρέει από τη χριστιανική χαρά είναι στην ουσία της μια θεία δωρεά, που γι' αυτό είναι ακατάλυτη και βρίσκεται με την προσέγγιση της πηγής της ζωής και κάθε αγαθού, που είναι ο ίδιος ο Θεός.

Δεν είναι τυχαίο, ότι 150 φορές αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη η λέξη χαρά και 65 φορές το ρήμα χαίρω. Ο όσιος Σεραφείμ, του Σάρωφ, φώναζε κάθε άνθρωπο με τη λέξη «χαρά μου», γιατί στο πρόσωπό του έβλεπε τον ίδιο τον Θεάνθρωπον Ιησούν. Ο Αποστολος Παύλος αποκαλεί τα πνευματικά του παιδιά «χαρά και

στέφανόν του» (Φιλ. δ' 1). Ο Ευαγγελιστής, τέλος, Ιωάννης στην τρίτη Επιστολή του γράφει: «Μειζοτέραν τούτων ουκ έχω χαράν, ίνα ακούω τα εμά τέκνα εν αληθεία περιπατούντα» (Γ' Ιωαν. α' 4).

Ο Γέροντας Γαβριήλ ήταν πάντοτε γεμάτος χαρά. Είχε και παρουσίαζε την χαρά εκείνη του πατέρα - βασιλιά, όπως παρουσιάζεται στην παραβολή του Ασώτου, καθώς επέστρεφε ο πλανημένος γιός του. Ήταν γεμάτος από αληθινή χαρά, αυτή που είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του συνόλου των ευσεβών Χριστιανών. Οι πιστοί βιώνουμε τη χαρά, ιδιαίτερα ως λατρευτική κοινότητα, με αίνους και δοξολογίες προς τον Θεό, για τα έργα Του προς το λαό Του. Ο Γέροντας Γαβριήλ θαύμαζε το αποστολικό χωρίο «Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε» (Φιλ. δ' 4) το οποίο έχει μείνει γνωστό στην παγκόσμια θρησκευτική λογοτεχνία ως ο ύμνος της χαράς. Έτσι, και όταν ακόμη τον συνείχε κάποια θλίψη, ιδίως για προβλήματα του κόσμου, δικά μας, του πνευματικού του περιβάλλοντος, δεν την εξέφραζε. Παρουσίαζε αυτό που ονομάζουν οι Πατέρες «χαροποιόν πένθος», δηλαδή χαρμολύπη, λέγοντας ότι ακόμη και αν οι Χριστιανοί πορεύονται «εν μέσω σκιάς θανάτου» (Ψαλμ. 22, 4) παρουσιάζονται «ως λυπούμενοι, αεί δε χαίροντες» (Β' Κορ. στ' 10).

Ειρήνη. Παρά τον πόθο κάθε ανθρώπου να ζει ειρηνικά και παρά τις καλές του προσπάθειες να το πετύχει, ο πόθος για ειρήνη θα μένει πάντα ανέφικτος, εφ' όσον αυτός σπεύδει να τον ικανοποιήσει μακριά από την πηγή της. Και πηγή της αληθινής ειρήνης είναι ο Τριαδικός μας Θεός.

Ο άνθρωπος πλάσθηκε από τον Θεό της ειρήνης με φύση ειρηνική και η σχέση του με τον Δημιουργό του μέσα στον Παράδεισο ήταν απόλυτα ειρηνική. Από την στιγμή, όμως, που σήκωσε σημαία ανταρσίας εναντίον Του και αντιστρατεύθηκε στο θέλημά Του το άγιο, διαταράχθηκε αυτή η αγαπητική σχέση μαζί Του και η ειρήνη φυγαδεύθηκε από την καρδιά του ανθρώπου. Την επαναφορά της ειρήνης

στην ταραγμένη καρδιά του ανθρώπου πραγματοποίησε ο Χριστός μας, η πηγή της ειρήνης, ο ειρήναρχος Κύριος, ο οποίος προσέφερε στους ανθρώπους, τη δική Του ειρήνη. «Ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν» (Ιωάν. ιδ' 27). Εάν η διάπραξη της αμαρτίας έφερε την έχθρα με τον Θεό και φυγάδευσε την ειρήνη, η αποκατάσταση της επικοινωνίας με τον Χριστό μπορεί να επιτευχθεί με πόλεμο. Ναι, με πόλεμο. Και τούτο γιατί ειρήνη με τον Θεό σημαίνει υποχρεωτικά πόλεμο με τον διάβολο και αντίστροφα ειρήνη με τον διάβολο σημαίνει πόλεμο με τον Θεό. Έχουμε εδώ παρεμβολή ενός «καλού» πολέμου προκειμένου να διακοπεί μια «κακή» ειρήνη. Ο Άγιος Γρηγόριος, ο Θεολόγος, προς τούτο σημειώνει: «Κρείσσων επαινετός πόλεμος ειρήνης χωριζούσης Θεού».

Τον Γέροντα Γαβριήλ διέκρινε αυτή η ειρήνη του Θεού που δεν μοιάζει με την ειρήνη, την οποία προσφέρει ο κόσμος. Αυτή είναι η ειρήνη η «πάντα νουν υπερέχουσα» (Φιλ. δ' 7). Δεν παρουσίαζε μια τυπική, επιφανειακή ειρήνη, αυτή που κλείνει μέσα της το σπέρμα της υποκρισίας, της αστάθειας και της ιδιοτέλειας, αλλά μια κατά βάθος και πλάτος οντολογική ειρήνη, η οποία ψυχικά μας ισορροπούσε, όλους τους ταραγμένους από τα προβλήματα που φέρνει η ολιγοπιστία, και τους διαρκώς πολεμουμένους από τον αρχαίο πολεμήτορα, τον διάβολο.

Η ειρήνη του Θεού που είχε κατοικητήριό της τον Γέροντα Γαβριήλ πρόσφερε χαρά και αγαλλίαση σε όλους μας. Ήταν ανόθευτη και δεν στηριζόταν σε ιδιοτέλεια η ανθρώπινη αδυναμία, αλλά στην κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Υποκείμενο της αληθινής ειρήνης για τον Γέροντα, όπως και για όλους μας, είναι ο ίδιος Θεός, ο οποίος ως Θεός της αγάπης και της ειρήνης χορηγεί την ειρήνη αυτή και στον άνθρωπο, μέσω του ειρηνοποιού Χριστού εν Πνεύματι Αγίω. Έδειχνε ο Γέροντας να έχει μόνιμα την ειρήνη του Θεού, αυτή που λαχταράει η καρδιά όλων μας και αυτή που ο κόσμος βλέποντας στο πρόσωπο του Γέροντα, του αληθινού «Ισραηλίτη» (Ιωάν. α' 48) πίστευε στο Χριστό μας και ομολογούσε ότι η πραγματική ειρήνη εδράζεται στον προσωπικό μας σύνδεσμο με τον Θεό, τον Άρχοντα της ειρήνης. Μιάς ειρήνης που δεν είναι στατική, αλλά δυναμική, δηλαδή, δεν κατακτάται εφ' άπαξ, αλλά είναι τρόπος ζωής που προάγεται διαρκώς.

Μακροθυμία. Μακροθυμία νοείται η αρετή που περικοσμεί αυτόν που συγχωρεί, που δείχνει ακόμα και έλεος σε όσους τον λυπούν. Σε αυτή τη λέξη καθρεφτίζεται ο Γέροντας Γαβριήλ, ο εύσπλαγχνος, υπομονετικός, ο άνθρωπος που δεν διαμαρτυρόταν για τίποτα, αφού όλα τα δικαιολογούσε. Πρότυπό του είχε τον ίδιο την Κύριό μας, «τον μακρόθυμο και πολυέλεο και αληθινό» (Ψαλμ. 102, 8). Είχε τον Θεάνθρωπον Ιησούν, του οποίου όλα τα γεγονότα της επιγείου ζωής επάνω στο έργο της Θείας Οικονομίας, από τη Γέννησή Του μέχρι το Σταυρό, το θάνατο και την Ανάστασή Του, μαρτυρούν απύθμενη ανεκτικότητα. Τι άλλο θα μπορούσε να αναφωνήσει η Εκκλησία με τα χείλη των ψαλτών στο τέλος κάθε ευαγγελικής περικοπής το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης, παρά το «Δόξα τη μακροθυμία Σου, Κύριε»;

Ο Γέροντας Γαβριήλ, όπως ο Χριστός μας, ήταν «ταχύς εις το ακούσαι, βραδύς εις το λαλήσαι, βραδύς εις οργήν» (Ιακ. α΄ 19). Έτσι, απέβλεπε στο να δώσει χρόνο μετανοίας σε αυτούς που ζητούσαν την πατρότητά του και κατά δεύτερο λόγο στο να ελκύσει κοντά στο Χριστό μας και άλλες συγγενικές αυτών ψυχές. Έφερνε στο νου του την μακροθυμία του Θεού μας, η οποία μετέβαλε τον διώκτη Παύλο σε κήρυκα, τον τελώνη σε ευαγγελιστή,, τον Ζακχαίο σε ελεήμονα, τη Σαμαρείτισσα σε απόστολο.

Αν θέλουμε, λοιπόν, και εμείς να μιμηθούμε τον Γέροντα Γαβριήλ, καλό θα είναι να μακροθυμούμε. Και να μην ξεχνούμε αυτό που μας διδάσκει ο Αββάς Ισαάκ, ο Σύρος. Εάν ζητήσεις κάτι από τον Θεό και δεν εισακουσθείς, μην λυπάσαι, γιατί εσύ δεν είσαι πιά σοφός από Εκείνον. Αυτό το κάνει ο Θεός από μακροθυμία! Δηλαδή, η γιατί είσαι ανάξιος να δεχθείς την εκπλήρωση του αιτήματός σου και άρα θα ζημιωθείς από την εκπλήρωσή του, η γιατί δεν έφθασες ακόμη σε τέτοια πνευματικά μέτρα, ώστε να μπορείς να δεχθείς το χάρισμα που ζητάς! Γιατί ο, τι λαμβάνουμε εύκολα, γρήγορα το χάνουμε, ενώ ένα πράγμα που το αποκτάμε με

καρδιακό πόνο και δάκρυα, το φυλάσσουμε ως θησαυρό με μεγάλη προσοχή.

Χρηστότητα. Το επίθετο «χρηστός» που σημαίνει, καλός, ήπιος, μαλακός, καλοκάγαθος, ενεργητικά ευεργετικός παρά την αχαριστία που μπορεί να εκδηλώνεται, ταιριάζει απόλυτα στον Γέροντα Γαβριήλ. Αυτός κατά μίμηση του εύσπλαχνου Χριστού μας ήταν διαρκώς «χρηστός και επιεικής» (Ψαλμ. 85, 5) προς όλους. Ο Κύριος μας κατά τον υμνωδό του έκτου αναβαθμού: Αγίω Πνεύματι, θεολογούντες φώμεν· Συ εί Θεός, ζωή, έρωσ, φως, νους, Συ χρηστότης, Συ βασιλεύεις εις τους αιώνας», αναφέρεται ότι είναι η ζωή μας, η αγάπη μας, το φως μας, ο νους που μας οδηγεί να σκεπτόμαστε σωστά. Είναι η αγιότητα και Αυτός που βασιλεύει στους αιώνες.

Ο Γέροντας Γαβριήλ ως πνευματικός ανθρώπων που ζούσαν μέσα στον κόσμο των ηδονών και των παθών επιθυμούσε τα πνευματικά του παιδιά να κόψουν τους δεσμούς της αμαρτίας που τους κρατούσαν καθηλωμένους μακριά από τη θεική ευσπλαχνία. Και προέβαλλε τον εαυτό του παράδειγμα με τη χρηστότητα των τρόπων που τον χαρακτήριζαν, με την ευεργετική διάθεση και φιλανθρωπία του προς τους συνανθρώπους του, με την διαρκή εργασία του αγαθού, με την απλόχερη αγάπη του, που έδειχνε ότι μέσα του καρποφορούσε πλούσια το Πανάγιο Πνεύμα.

Αγαθωσύνη. Ο Ιησούς Χριστός μας είχε πει πως «εκ του καρπού το δένδρον γινώσκεται» (Ματθ. ιβ΄ 33), ώστε ο πνευματικά αναγεννημένος άνθρωπος, όπως ήταν ο Γέροντας Γαβριήλ, να ξεχωρίζει από τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, με τους οποίους είναι στολισμένος.

Η αγαθωσύνη του Θεού, ως βασική διάσταση της αγάπης Του, η πραγματική Του φροντίδα για εκείνους που αγαπά, φαίνεται με διάφορους τρόπους σε όλη τη δημιουργία, αγγίζοντας πολύ περισσότερο εμάς, που πλασθήκαμε κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Η αγαθωσύνη του Γέροντος Γαβριήλ, του «αγαθού ισραηλίτου» του

ανθρώπου, που «δόλος ουκ έστι» (Ιωαν. α΄ 47) στο στόμα του ήταν χαρακτηριστική. Ξεχώριζε όχι μόνο μεταξύ των ανθρώπων των «ομοιοπαθών ημίν» (Ιακ. ε΄ 17), αλλά και μεταξύ των Ιερέων του Θεού του Υψίστου.

Από τη δημιουργία του κόσμου και των πρωτοπλάστων από τον Θεόν Πατέρα, τη σταυρική θυσία και την Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, από την ίδρυση της Εκκλησίας μας την Πεντηκοστή με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος έως της συντελείας του αιώνας, η αγαθωσύνη Του είναι αδιαλείπτως παρούσα στη ζωή μας λυτρωτικά και επεκτείνεται αδιακρίτως σε όλους τους ανθρώπους, αφού Εκείνος «ανατέλλει τον ήλιον Αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. ε΄45). Και η αγαθωσύνη του Γέροντος, που αναλωνόταν στις πνευματικές και όχι μόνον ανάγκες των κατά πνεύμα παιδιών του δεν είχε όρια, ούτε διακρίσεις. Μάλιστα στα ανυπάκοα παιδιά του έδειχνε περισσότερο την αγαθωσύνη του, στην προσπάθειά του να τα φέρει σε επίγνωση, μετάνοια και σωτηρία.

Πίστη. Ο έβδομος καρπός του Αγίου Πνεύματος κατά τον Παύλο και παράλληλα η πρώτη από τις τρεις μεγάλες θεολογικές αρετές είναι η πίστη.

Πίστη είναι η έμφυτη θρησκευτικότητα του ανθρώπου, η συναίσθηση της αδυναμίας του και η ανάγκη για συνεχή προστασία από τον Παντοδύναμο Θεό. Σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο, στην προς Εβραίους Επιστολή του: «Έστι δε πίστις ελπιζομένων υπόστασις πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. ια΄ 1). Δηλαδή, η πίστη είναι η πεποίθηση που έχουμε, ότι υπάρχουν όσα ελπίζουμε στη μέλλουσα ζωή και η απόδειξη ότι είναι αληθινά πράγματα τα οποία δεν συλλαμβάνουν οι αισθήσεις μας.

Ο άνθρωπος ελάχιστα μπορεί να γνωρίζει από την πρόοδο και την εξέλιξη της ατομικής επιστήμης και τεχνολογίας. Έτσι η πίστη γίνεται αναγκαία για τον άνθρωπο, όπως η αναπνοή. Θεωρείται η έκτη του αίσθηση, για να μπορέσει να

συλλάβει έννοιες, οι οποίες δεν υπακούουν στη λογική και για να γνωρίσει τις υπερφυσικές αλήθειες. Ακόμη και στη φυσική επιστήμη, στα μαθηματικά και στη χημεία πρέπει να υπάρχει πίστη, γιατί αυτές οι επιστήμες βασίζονται σε αρχές και αξιώματα, τα οποία αποδεχόμαστε αναπόδεικτα.

Η πίστη, έλεγε ο Γέροντας, είναι η βάση στην οποία στηρίζονται όλες οι χριστιανικές αρετές. Χωρίς αυτή η πνευματική μας ζωή παραμένει μετέωρη. Είναι η απόλυτη εμπιστοσύνη μας στο Θεό, στην πρόνοιά Του, στην προστασία Του, στη διαρκή βοήθειά Του. Και δεν τα έλεγε μόνο με το στόμα. Τα βίωνε, γι' αυτό και σε όλη του την ζωή μας παρότρυνε να φωνάζουμε: «Πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα». Η πίστη μας είναι η γέφυρα που μας συνδέει με τον Κύριο και μας οδηγεί προς την αγάπη Του. Δημιουργεί την ανάγκη της διαρκούς επικοινωνίας μαζί Του μέσω της προσευχής και της σύμφωνης με το θέλημα Του ζωής μας. Γι' αυτό η πίστη δεν είναι απλώς μια αρετή. Είναι το ηλεκτροφόρο καλώδιο που συνδέει τον πίνακα των αρετών με την πηγή του ηλεκτρισμού, που είναι ο ίδιος ο Θεός μας.

Πραότητα. Χαρακτηριστικό γνώρισμα του Γέροντος Γαβριήλ, καθώς και κάθε πνευματοφόρου ανθρώπου κατά τον Απόστολο Παύλο είναι η πραότης. Ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του Γέροντος η μεγάλη αυτή αρετή μας απεικόνιζε τον ίδιο τον Κύριό μας που μας είπε: «Μάθετε απ' εμού, ότι πράος ειμι και ταπεινός τη καρδία (Ματθ. ια' 29). Γι' αυτόν ισχύει και ο μακαρισμός του Κυρίου: «Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην» (Ματθ ε' 5). Θυμός και εριστικότητα για τον Γέροντα ήταν ξένα πράγματα. Δεν συμφωνούσαν με τον χαρακτήρα του. Είχε το χάρισμα της πραότητας. Ήταν ειρηνικός, ήσυχος, επιεικής, ακόμη και αν τον αδικούσαν και τον περιφρονούσαν. Σε τέτοιες στιγμές απαντούσε στις προκλήσεις των άλλων με υπομονή και αταραξία. Είτε απαντούσε με τη σιωπή του, είτε με λόγους καταπραϋντικούς, χωρίς να ρίχνει λάδι στη φωτιά που οι άλλοι άναβαν.

Έλεγε ο Γέροντας ότι η οργή και η αγανάκτηση προέρχονται τόσο από εγωϊστικό και υπερήφανο και ατομιστικό φρόνημα, όσο και από ηθική αδιαφορία και έλλειψη επαρκούς συναισθήσεως της αμαρτωλότητός μας. Αφού ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η «πραότης» και ο Χριστός μας είναι πράος και ταπεινός, η μίμησή Του μας οδηγεί στην αδελφοσύνη, μας κόβει το θυμό, μας προφυλάσσει από την οργή και κάνει να φρίττουν οι δαίμονες.

Εγκράτεια. Εγκράτεια σημαίνει να μπορούμε να ελέγχουμε τον εαυτό μας και τις επιθυμίες μας, να μην μας κυριεύουν τα πάθη, όπως είναι η σαρκολατρεία, η φιλαργυρία, η ζήλεια, ο θυμός, η λαιμαργία και πολλά άλλα.

Ο ανώνυμος σχολιαστής του Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος διακρίνει την εγκράτεια σε αισθητή και σε νοητή. Αισθητή εγκράτεια είναι η απομάκρυνση από όλες τις αθέμιτες πράξεις που ενεργούμε μέσω της σάρκας. Και νοητή εγκράτεια είναι η απομάκρυνση του νου από τη φιληδονία που προκαλούν οι εμπαθείς λογισμοί.

Ο Γέροντας Γαβριήλ ήταν εγκρατής σε όλα. Όχι μόνο στις τροφές, στην αιχμαλωσία του χρήματος, στις εμπαιθείς επιθυμίες, στη διαχείριση του χρόνου του. Με την εγκράτειά του ο Γέροντας απαλλασσόταν από ακαθάρτους λογισμούς, οι οποίοι και δεν τον πλησίαζαν γιατί ο Γέροντας ήταν εντελώς καθαρός και γι' αυτόν ίσχυε το αποστολικό: «τα πάντα καθαρά τοις καθαροίς» (Τιτ. α' 15). Αυτή την εγκράτεια δίδασκε και σε όλους που τον πλησιάζαμε όχι με λόγια, αλλά με το βίωμά του, λέγοντας ότι άλλος δρόμος εκτός της εγκρατείας δεν υπάρχει που να οδηγεί στη Βασιλεία των Ουρανών.

Οι καρποί του Αγίου Πνεύματος που καλλιεργήθηκαν όλοι μαζί από τον Γέροντα Γαβριήλ γλύκαναν τη ζωή του, αλλά και τη δική μας, τον έδειξαν μέτοχο του ακτίστου φωτός και πνευματικό πατέρα φιλόστοργο και γλυκύτατο. Από τα ουράνια σκηνώματα, όπου σαν πολύκαρπο δένδρο μεταφυτεύθηκε, ας εύχεται και για τη δική μας πλούσια καρποφορία των αρετών, των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος.